

VERSLAG VAN DE VERGADERING VAN 7 DECEMBER 1961,

20.00 u in Hotel "De Keizer".

Het Bestuur had de heer G. van Nie uit Aalst, N.B. verzocht een lezing te willen houden voor onze leden over de "Valkerij".

Na opening gaf de Voorzitter een kort overzicht van de activiteiten van de kring in het afgelopen jaar. Hij herinnerde o.a. aan het uitstapje naar Schloss Augustusburg te Brühl, de pogingen door het bestuur in het werk gesteld om de "Voortse Hoeve" te conserveren en aan de uitgave van nummer 3 van Gemerts Heem. Hij betreurde het, dat de belangstelling van de leden niet groter was; een reis naar Leuven in het najaar moest hierdoor uitgesteld worden tot de lente van het komende jaar.

Daarna verleende de voorzitter het woord aan de heer G. van Nie, een van de zeven nog in leven zijnde Nederlandse Valkeniers. De spreker had een uitgebreide kollektie voorwerpen meegebracht die betrekking hadden op de valkerij. Ook bleek hij in het bezit te zijn van een zeer waardevolle kollektie boeken (waaronder zelfs Japanse uitgaven) over deze edele sport.

Aan de hand van een uitgebreide en fraaie kollektie kleurendia's gaf hij een uiteenzetting over de geschiedenis van de valkenjacht. Eigenlijk mag ik dit laatste woord na de lezing van de heer Van Nie niet meer gebruiken, want er wordt nooit óp valken gejaagd maar mét valken. De juiste term is "valkerij". "Valkenjacht" schijnt gevormd te zijn naar analogie van konijnenjacht enz.

Dat de adel in Europa vroeger de beoefenaars leverde van deze sport is algemeen bekend; dat deze kunst in Japan en het verre Oosten een soortgelijke ontwikkeling heeft gekend was iets nieuws voor ons. Men blijkt zelfs gebruik gemaakte hebben van praktisch dezelfde attributen zoals het "kapje", zodat

men tegenwoordig jachtartikelen in Europa invoert uit Pakistan, waar ze nu nog vervaardigd worden, terwijl de produktie hier volledig gestaakt is.

Ook over de techniek van de valkerij wist de spreker veel interessants te vertellen. Het vangen der valken is moeilijker dan het africhten. Men gebruikte voor het vangen een ingewikkeld stel van schuilhutten, palen met lijnen, lokvogels, duiven enz. Bij het africhten maakte men gebruik van het roofvogel-intinkt van de valken (en havikken, die ook gebruikt werden, vooral bij de konijnenjacht). Men begint met de vogel eraan te wennen dat hij eet uit de hand. Daarna wordt het vlees op een "loer" gebonden (dit is een imitatieprooi van veren aan een stok). De loer wordt rond het hoofd gedraaid en op de grond geworpen. De vogel vliegt erop af en begint aan het vlees te eten. Daar men een roofvogel niet kan leren te apporteren (zoals een jachthond) houdt men hem een stuk vlees voor. Daar de vogel niet houdt van het plukken van zijn prooi, laat hij deze gaarne in de steek voor het vlees in de hand van zijn baas. Na de africhting maakt men hem op dezelfde manier zijn echte prooi afhandig.

Wie gedacht had, dat deze lezing alleen over de geschiedenis zou handelen, kwam bedrogen uit, want de valkerij blijkt nog steeds te bestaan. In Nederland zijn nog zeven valkeniers, verenigd in de klub "Adriaan Molle" (genaamd naar de laatste Valkenswaardse hofvalkenier. De leden van deze klub, waaronder de heer Van Nie, beoefenen hun liefhebberij in het nationale park De Hoge Veluwe (400 ha) en in België. Spreker vertelde dat hij ook eens deelgenomen had aan een valkenvangst in Amerika. Daar achtervolgde men de vogels natuurlijk met auto's. In de pauze liet de spreker een meegebrachte havik al de genoemde "kunstjes" verrichten, voor zover mogelijk in een zaal. Ook de voorzitter speelde even voor valkenier, wat hem, na enige aarzeling van de vogel goed afging. Na afloop bedankte de voorzitter de heer Van Nie voor zijn interessante en geestige lezing. Ook bood hij verontschuldiging aan voor de slecht verwarmde zaal.

W.J.Vos, sekr.